Ч. 99. Субота 16 (3) мая 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Подорож Цісаря до Праги. — Справи угорскі. — З парляментарних комисий. — Росийско-нїмецкі відносини. — Події в Марокку.

Праскі часописи доносять, як певну річ, що в другій половині червня прибуде Цісар на два дні до Праги, аби оглянути тамошну промислову виставу, яку вчера відкрито в присутности наслїдника престола Архикнязя Франц Фердинанда.

Угорский сойм покінчив вчера буджетову дискусию і приймив відтак кілька розділів в подрібній дискусиї. В дискусиї над розділом „міністерство для Хорватиї" виступив хорватский посол Супило дуже остро против міністра для Хорватиї, Йосиповича, котрий відтак в довшій промові відпирав напасти п. Супила. Буджет міністерства для Хорватиї принято. Слїдуюче засїданє сойму відбуває ся нинї. — „Budapesti Hirlap" доносить, що гадку утвореня нової партиї на Угорщинї, о якій повідомив Цісаря президент угорского кабінету др. Векерле, приймив Цісар дуже прихильно, висказуючи пересьвідченє, що та нова партия могла би вкінци упорядкувати відносини на Угорщинї і що тодї Цісар міг би полишити свому наслїдникови управильнені вже найважнїйші справи.

Реґулямінова комисия палати послів відбула засїданє в присутности бар. Бека. Референт Штайнвендер вніс, щоби утворено ще дві посади віцепрезидентів посольскої палати і помножено число секретарів. Др. Крамарж домагає ся трех нових посад, щоби і полуднево-славяньский клюб був заступлений. П. Романчук противить ся тому внесеню, але коли би вже мала бути утворена четверта віцепрезидентура, то повинна дістати ся Русинам. Др. Евг. Левицкий вніс, щоби утворено пять посад і тим способом увзглядненo всї сторонництва. Презид. Вайскірхнер витає ті внесеня яко перше змаганє до зміни реґуляміну, зазначує, що не можна справи так перевести, щоби всї сторонництва мали представників в президиї і вказує на потребу инших змін наслїдком відмінних обставин. — Бар. Бек покликує ся на внесенє правительством дотичне предложенє і домагає ся переведеня найпильнїйших змін. Нема в Европі парляменту, котрий мав би так застарілий реґулямін. Недостачу его відчуває щоденно і президия і палата а честь парляменту народного вимагає, щоби справи були переведені в новійшим дусї. Бар. Бек крім зміни що до числа віцепрезидентів (заявляє ся за чотирма посадами) вказує на потребу підвисшеня числа підписів на внесенях і інтерпеляциях відповідно збільшеному числу послів. Так само потреба управильненя наглих внесень і забезпеченя правительственним предложеням бодай певних днів в тиждни. Також зміна способу обрад над буджетом єсть конечна. — Відтак відкинено внесеня пп. Романчука, Левицкого і Крамаржа а принято внесенє референта: Число секретарів ухвалено збільшити на 16. На останку обговорювано потребу переведеня реформи реґуляміну в повній палатї, а в тій цїли президент може скликати надзвичайне засїданє.

В леґітимацийній комисиї признано вибір п. Глїбовицкого важним. — В справі протесту против вибору п. Обертиньского вивязала ся довша дискусия з причини, що той посол зложив мандат, а місце заняв заступник п. Дембский. Референт зажадав затвердженя вибору п. Дембского. Наші бесїдники були тої гадки, що вибір заступника стоїть в такій звязи з вибором посла, що не можна заступника затверди-

Воскрес.

Новеля В. Урбана.

1.

Старий Дженнаро Бомбеллї, Дон Дженнаро, як его називали в Резинї, був на скрізь згризливий чоловік. Муха на стінї вже его гнївала, а від коли перестав бути сіндаком (бурмістром) малого місточка при споді Везувія, від коли в громадї вже не все так було, як би він хотїв, здавало ся єму, що вже цілий сьвіт мусить завалити ся. До того причиняли ся ще й недуги старости. Віддихати приходило ся єму щораз труднїйше, ноги не хотїли вже служати а рухи старого, досить грубого панка ставали ся щораз більше потяжкі, і він ставав щораз немічнїйший і щораз труднїйше приходило єму жити.

— Та бо ви занадто товсті робите ся, Дон Дженнаро — сказав єму якось недавно тому его сусїд, — вам би вже не треба їсти маккаронї.

А Дон Дженнаро тодї дуже перепудив ся та й дуже улютив ся. Та й на що би єму вже придало ся житє, як би єму не вільно було їсти маккаронї? Він поганьбив докучливого сусїда правдиво по неапольски а відтак оба майже цілих два днї не говорили де себе, а Дон Дженнаро відозвав ся до свого сина, пана доктора Ніколї Бомбеллї, що з такого рода людьми — con questa razza di gente (кон квеста рацца дї дженте), як Дон Дженнаро згірдливо висказав ся — не треба собі розуму класти. Бомбеллї належать до благородних і мусять зважати на себе.

Случай так хотїв, що Дон Дженнаро обходив того самого дня уродини, що й італїяньский король Гумберт, а хоч в Італїї не з так великим торжеством обходять уродини як іменини, то все-таки Дон Дженнаро був дуже гордий на свої уродини і казав, що у всїх лїпших родинах в краю уродини то головна річ і длятого обходив свої уродини з великою парадою. Цїла Резіна знала, коли припадають уродини Дон Дженнара, а хто лиш був єму прихильний, складав єму желаня. Але з часом старому гіпохондрови і то було неприятно, а коли єму ввічлива Донна Лючія, шинкарка з „Faccia Fresca"[1]) послїдний раз складала желаня, то він відповів їй згризливо: Що то за безумна навичка у тих людий складати комусь желаня в день его уродин! Та що менї з того, що знов один рік минув? Що моє житє знов о один рік коротше? Чи не більша тут причина сумувати і жалувати? Рік за роком все одної і тої самої. А коли мине двайцять пять або пятьдесять лїт, то тодї обходять ще ювилей, регочуть ся і тїшать ся, мов би з розуму зійшли, як колиб Господь знає, що стало ся, коли тимчасом чоловікови лиш о стілько близше до гробу. Дурний нарід! А коли хто умре, то тодї плачуть і заводять коло его домовини, мов би то стало ся щось непредвидженого, коли тисячам стає ся то, що мусить стати ся. Сьмішні тоті люди, сьмішні і дитинні заразом!

Розуміє ся, що Донна Лючія оправдувала ся перед старим панком, як могла. Она мала свою окрему причину, щоби его не прогнївити і то не лиш длятого, що він дав їй малу позичку на єї мале господарство. За то діставав Дон Дженнаро, котрий також не давав нічого даром, своїх шість процент від сотки. А все-таки були тодї для неї — то було перед девяти роками — тоті гроші дуже пожадані і она заплатила ними за досить великий та й цїнний ґрунт, що припирав до єї ґрунту а котрий давав їй тепер знамените вино.

Але ще й крім того мала Донна Лючія причину відзначати давного сіндака з Резіни перед всїма своїми гостями, бо насамперед він був досить привязаний і вірний гість в „Фачча Фреска", а відтак і ізза его сина, доктора Ніколї, котрий залюбив ся на смерть в єї донцї, красній Кончеттї.

Донна Лючія була би дуже рада тому подружу, бо молодий лїкар був чоловік образований, хороший, з доброї і зажиточної родини, отже давав всяку запоруку щастя єї доньки. Та й Дон Ніколя, а не менше й красна Кончетта, годили ся вповнї на той проект, лиш старий Дон Дженнаро все щось знайшов против того, хоч і не противив ся тому рішучо.

Він очевидно не хотїв того зробити задля хорошенької і жвавої Кончетти. Але все-таки уживав всяких можливих способів, щоби вінчанє відкладати або таки до него недопустити. То практика сина була єму все ще за мала і мусїла служити за причину відкладаня подружа, то знов відповідна пора або таки его вла-

[1]) Читає ся „Фачча Фреска" значить дословно „сьвіже лице", отже ніби господа „під сьвіжим або веселим лицем".

ти, не провіривши вибору посла. Вкінци принято внесене п. Діяманда, щоби сю справу відложити до слідуючого засіданя. — В справі запротестованого вибору п. Зеленевского (з другого округа краківского) референт п. Морачевский радив уневажнити п. Зеленевскому 67 голосів, але вибір таки затвердити. По довшій дискусиї відкинено внесене на уневажнене тих 67 голосів, а принято внесене на затверджене вибору. Наслідком того п. Морачевский зрік ся реферату, а на его місце віддано реферат п. Малаховскому. Вкінци п. Вінярский (соц. демократ) зажадав, щоби комісия виладила внесене на зміну постанов виборчої ординациї що-до голосованя і способу виповнюваня карток голосованя. Внесене се одноголосно принято.

Кадетска „Реч", обговорюючи заграничну політику Росиї, констатує, що в висших кругах видно рішучу симпатию до Німеччини на шкоду Анґлії. В дипльоматичних кругах коментують подорож міністра справ заграничних Ізвольского до Берлина, де буде брати правдоподібно уділ в македоньскій конференциї. В результаті можна надіяти ся скріпленя дружних відносин між Берлином і Петербургом, над чим специяльно трудить ся Ізвольский. Панує таке переконане, що анґлійско-росийский договор має на меті тільки забезпечене перед Японією, не обіймаючи других політичних квестий. — Також „Berliner Tagblatt" приносить допись з Петербурга, в якій зазначено, що в правительственних кругах росийских переводить ся новий зворот, що змагає до тіснійшого зближеня до Німеччини. Новим росийским амбасадором в Берлині має бути іменований президент кабінету, Ґомерикин. — Колиб то зближене дипльоматиї Берлина дійстно наступило, то виходило би на те, що підчеркуване сили тридержавного союза, яке між иншими зроблено недавною гостиною німецких володарів у Відни, спинило аґресивні заходи Петербурга на Близьким Всході. Против них виступила оногди дуже рішучо берлиньска „Die Post", доказуючи, що панслявістичний рух, пропаґований з Петербурга, який горячійше обявив ся і в Білгороді і Софії, готов довести до не бажаних наслідків. „Хто випускає птахів з палаючим повісмом — пише „Post" — не може знати, чиї стріхи они підпалять. Зворот з сеї дороги петербурских політиків був би тілько новим розбитєм ілюзий всяких поклонників славянофільскої ідеї, що все ще надіють ся на опіку „білого царя". Росия почала була підпомагати недавно панслявістичний рух на Балкані, але не з якоїсь любови до Сербів і Болгарів, але тому, щоби наробити Туреччині клопоту в дома та приневолити єї до відкликаня войск з над перскої границі, де они для Росиї небезпечні. Колиж інтереси заграничної політики Росиї змінюють ся, то она знов ззблукає ся до Німеччини".

З Казаблянки в Марокку, де як звістно, Французи і Ішпанці до спілки пильнують ладу, прийшло дня 12 с. м. до кровавої бійки між обома союзними сторонами. О тій події доносить ґен. Д'Амад: Дня 12 с. м. прийшло до бійки між ішпаньскими тубольчими вояками, котрі були уоружені в карабіни, а неуоруженим альжірским стрільцем. В тій бійці Альжирця убито. Прикликано команданта сторожі, котрий прибув рівнож безборонний і хотів зробити лад. Тоді ішпаньскі вояки скрили ся поза мури міста і з засідки кілька разів вистрілили до вояків француских. Два вояки потерпіли рани. Прибіг капраль і 4 француских вояків, котрі відповіли на ішпаньскі вистріли і убили одного ішпаньского вояка. — Ішпаньский міністер справ заграничних доносить: Ішпаньский посол в Танґері телеґрафує, що в Казабляниці прийшло до борби між ішпаньскими стрільцями а францускими жуавами, котрі повнили сторожу коло воріт міста. З обох сторін упало по кілька вистрілів. Один вояк погиб, кількох єсть ранених. Заряджено розсліджене причин борби. — З Мадрида доносять, що міністер заграничних справ і війни не привязують до тої події ніякого значіня. Міністер війни приписує причину тої пригоди пияньству обох сторін, а президент кабінету Мавра виявив пересьвідчене, що та подія не заколотить сердечних відносин, які суть тепер між Ішпанією і Францию.

Новинки.

Львів, дня 15-го мая 1908.

— **Є. Е. п. Намістникови** представила ся 13 с.м. делеґация руского Тов—а „Просьвіта", зложена з голови проф. Огоновского, секретаря дра Брика, др. Озаркевича і о. Лежогубского. П. Намістник приняв депутацию дуже прихильно і в розмові з делеґатами інформував ся подрібно о відносинах Тов—а „Просьвіта" і о его діяльности. — Опісля представляли ся Є. Е. п. Намістникови депутация Тов—а політехнічного з архітектом п. Равским яко презесом і старшим радником будівництва п. Інґарденом яко віцепрезесом по переду.— Вчера в полудне представила ся Є. Е. п. Намістникови депутация палати торговельної і промислової в Бродах, зложена з пп. Феликса Веста, Йосифа Капелюша і секретаря палати, дра Ст. Ріттля, посла на Сойм краєвий.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Бобржиньский виїхав нині рано блискавичним поїздом до Кракова, щоби взяти участь в щорічнім торжественнім засіданю Академії наук, яке відбуде ся завтра в полудне.

— **Є. Е. ВПреосьв. Митрополит** Шептицкий виїздить дня 16 с. м. на канонічну візитацию в деканати: Винницкий, ярпчівский, янівский, городецкий, щирецкий, бурштиньский, журавеньский і жидачівский.

— **Краєва Рада шкільна** затвердила Михайла Галущиньского, дійстного учителя ґімназиї в Золочеві і Меч. Скібіньского, дійстного учителя ґімназиї в Самборі в званю учительскім і надала їм титул професорів; іменувала Стефана Малиновского заступником учителя ґімназиї з рускою мовою викладовою в Перемишли; — перенесла Роберта Галькевича зі Львова до ґімназиї в Теребовли. — Краєва Рада шкільна іменувала в школах народних: Зенона Заклїку управ. 6 кл. шк. женьскої в Чорткові; Вол. Лишкевича упр. 4-кл. шк. в Добротворі; Ол. Скворроньску учит. 4-кл. школи в Грималові. — Краєва Рада шкільна з'орґанїзувала 1 клясові школи: в Буківцї і Гвіздцї турчаньского округа; в Монастирци стрийского округа, в Грибовичах великих на присїлку Грибовичі малі, львівского заміского округа.

— **Будова зелїзницї Львів-Винники-Підгайцї** поступає борзо наперед. Від двірця на Личакові в сторону як до Винник уложено вже шини на значнім просторі. Найдовше потягне ся мабуть будова великого віядукту в кривчицкім лїсї і сполученого з ним перекопу до двірця на Личакові.

— **Дрібні вісти.** Військові музики будуть грати у Львові в маю: дня 19 перед домом інвалїдів 80 пп., дня 20 перед корпусною командою 95 пп., дня 21 в поезуїтскім огородї 15 пп.; дня 26 в стрийскім парку 30 пп., дня 27 перед Намістництвом 80 пп. Початок концертів о 6 год. по пол. — На двірци зелїзничім на Підзамчу знай-

---

сна неміч — коротко сказавши, умів все щось знайти а як би так був молодший, то можна би було припускати, що заздростив синови хорошої Кончетти і був би таки найрадше сам з нею оженив ся. Але то розуміє ся було виключене, хоч би вже й через саму Кончетту, котра би ніколи на щось такого не згодила ся, і так остаточно не лишала ся ніяка инша причина відкладаня, як лиш згризливість старика, якась свого рода обава, що могло би стати ся якесь нещастє, що у старих людий нічого дивного.

Було то у вересни, був красний і ясний хоч трохи горячий осінний день. Виноград в спеці сонця на спадах Везувія аж ніби варив ся а листє его ставало жовте і червоне.

— Так не може вже дальше бути — сказав Дон Ніколя до свого батька, — Кончетта правду каже. Між людьми зачинає вже про нас ходити поговка і треба раз тому конець зробити, сяк чи так.

— Гм, гм! — сказав на то старий Дон Дженнаро. Він вже знав, до чого тота бесіда.

— Та й не знаю, на що ще маємо ждати. Кончетті девятнайцятий а мені двайцять і пять — говорив Дон Ніколя дальше. — Взявши добре на розум, нема тут чого противити ся. Донна Лючія єсть вельми поважана женщина, Кончетта добра і пильна дівчина а єї братя порядні люди. Один єсть інспектором при водних будівлях в Неаполи а другий служить при войску. Против родини не можна нічого найменшого сказати, а ти сам казав —

— Ба — відозвав ся на то Дон Дженнаро ніби торгуючись і скривив ся трохи згірдливо — Донна Лючія купує вино в Ґраняно барилку по вісімнайцять лірів а відтак спускає его до фляшок, на котрих наліплює етикети з написию „Vino di Falerno" або „Lacrymae Christi" та продає опісля чужинцям, що їдуть на гору, по дві ліри.

— Ну, та й що з того? — кинув ся Дон Ніколя. — Так роблять всі гостинники, котрі мають діло з чужинцями. Чужинці не знають того, що вина з такими назвами нігде не ростуть, а коли хотять купити вина, котре так називає ся, то все-таки ще ліпше, коли їм продати доброго Ґраняно по дві ліри за фляшку як тої мішанини отруї з Неаполя по пять і шість лірів. А тиж сам, тату, казав, що Донна Лючія вельми поважана женщина, котра виховала свої діти на добрих і порядних людий, що для жінки без чоловіка певно не легка річ. Ти сам добре знаєш, та й ліпше як я, яка то була гостинниця давнійше, заким єї обняла Донна Лючія, а що з неї зробило ся за тих дванайцять літ, від коли в ній Донна Лючія господарить. Ні, ти шукаєш собі лиш притоки, щоби нам не дати пібрати ся. А коли Донна Лючія й продає чужинцям вино фляшку по дві ліри, то добре робить, коли не хоче позбути ся так доброго зарібку. Дурна би була, як би инакше робила. Она повинна так робити для себе і своєї родини. Родині не можна нічого закинути а то лиш твоя власна згризливість добачує страхи в білий ясний день та вишукує все якісь перешкоди.

— Побачиш ще, що я добре кажу — відозвав ся на то Дон Дженнаро, припертий трохи до кута.

— Ні — відповів Дон Ніколя, котрого вже брав гнів щораз більше — я того не побачу, тату, але ми поберемо ся — вже таки слідуючого місяця, все одно, чи ти позволиш чи ні.

Дон Дженнарови було того очевидно вже забогато. Він поставив ся досить поважно і грізно перед сином і відповів піднесеним голосом: Так? Ну, то ще побачимо! От то би мені щось було! Ти хочеш женити ся зі своїми пятьдесять лірами на місяць? Таж не зможеш навіть чинщу заплатити за помешкане для себе і своєї жінки, коли я тебе викину з моєї хати.

— Якось то вже буде.

— Та ми то знаємо. Оженити ся а відтак вілізти старому на карк та жити з его кишені. І ти хочеш ще щось тут говорити? „Все одно, чи ти позволиш чи ні" — чи то яло ся тобі так говорити? Я ще тебе навчу, хлопче, як говорити. Будь спокійний. Так не сьміє ніхто з моїх дітий говорити до мене, ані ти ані там ті другі. Доки я ще лажу по сьвіті, то я паном в своїй хаті і в своїй родині. То собі запамятай, хлопче, а ні, то ще мене попаматаєш!

(Дальше буде).

дено книжочку каси ощадности виставлену на імя Хани Рабінович на 160 К і другу на імя Дебори Рабінович на 64 К. — На однім з дерев коло ка плички на Вульці повісив ся робітник Ів. Очаковскний. Причиною самоубийства була довготревала хороба. — В реальности при ул. Зиблякевича померла нагло на удар серця служниця Ангеля Цісаківна. — Стежні листи розписано за Ігнатием Таборовским vel Васьковским, підданим російским з київскої губернії літ 22, котрий представляв ся яко дезертир і урядник зелізничий, а в Болехові допустив ся великої крадежі з вломом. — В Бережанах відбуде ся завтра лицитация маєтностий Полова Оришківці I оцінених на 395.844 К.

— 128-літний дідусь. З Петербурга доносять: Приїхав тут відставний підофіцир Михайло Будніков, котрому тепер 128 літ, а котрий в 1797 р. вступив був до ґвардейского полку драґонів і служив при войску звиш 80 літ. Вудніков походить з міщаньскої родини в Калузї і розпочав свою войскову службу маючи 15 літ. Він брав участь у всіляких війнах почавши від француской війни, знав Кутузова, а пізнїйше і Скобелева, має всї степені ордера Георгія і богато медалїв. Будніков приїхав до Петербурга, щоби тут відобрати 500 рублів, які виграв ще перед 3 роками на якийсь льос. За свою довгоазїгну службу у войску побирає він всїлякі пенсиї в загальній сумі 1200 рублїв. Будніков держить ся ще просто і має добрий слух.

— Поліцмайстер спільником злодіїв. Арештоване поліцмайстра Аслана в Киеві наробило великої сензациї не лиш в самім Киеві, але й в цїлій Росиї, бо стало явним доказом, о чім всї і всюди тихцем говорять, а що практикує ся в Росиї від многих літ. В помешканю арештованого знайдено переписку, з котрої показало ся, що Аслан стояв в звязи зі злодіями і брав від них хабарі. В готели „Марсилія", де мешкав Аслан і кількох его помічників, сходили ся проводирі всїлякого рода злодіїв і мантіїв, котрі під покровом Аслана вели спокійно і з успіхом своє ремесло в Киеві і его охрестности, бо в случаю небезпечности Аслан помагав їм проворно втїкати.

— Вечерниці в честь Шевченка устроюють рускі товариства в Тернополи в неділю 17 с. м. в салі „Міщаньского Брацтва". Проґрама: 1) Вступне слово. 2) Вебер: увертура з опери „Ернанте" — орхестра 55 п. п. 3) Народні пісні — Ан. Вахнянина. 4) Шопен: Концерт e-moll. Сольо фортеп. з акомп. орхестри, відограє проф. Ол. Пашкевич. 5) Деклямация п. Ів. Бородиевичівної. 6) Ф. Колесса: Збірка народних пісень — мішаний хор міщаньский. 7) а) Анат. Вахнянин: „Нема менї породоньки", сольо сопран. з опери „Купало", б) Богая Вахнянин: „Сирітка і соловейко", слово сопр., панна О. Вахнянинівна. 8) Шевченко-Богдан Вахнянин: „Титар" музична картина на хори мішані і мужескі з солями сопрановими і теноровими п-и Ольги Вахнянинівної і Анатоля Малиновского, з акомп. повної орхестри 55 п. п. Білети можна набувати вчаснїйше в „Нар. Торговлї", в день концерту вечером від год. 6 при касі. Початок о год. 8 вечером.

— Загальні збори тов. обезп. „Днїстер" відбули ся вчера перед полуднем в салі „Сокола" при численній участи членів під проводом радника двору п. Григория Кузьми. На 303 голосуючих одноголосно або майже одноголосно вибрані на членів надзираючої ради: Вп. о. Гробельский зі Станиславова, Йосиф Гурик з Угринова, проф. Ром. Залозецкий зі Львова, др. Евг. Олесницкий зі Стрия, рад. Гр. Кузьма зі Львова і др. Ст. Федак зі Львова. На заступників членів Надзираючої ради: др. Іван Копач, ц. к. професор у Львові, о. Теодозий Лежогубский, катихит у Львові, п. Петро Огоновский, ц. к. професор у Львові, п. Кость Паньковский, директор Кр. Союза Кред. у Львові, др. Кирило Студиньский, ц. к. професор університету у Львові. На членів ревізийної комісиї: п. Юліян Січиньский, ц. к. старший радник рах. у Львові, п. Еміліян Куницкий, ц. к. ревідент скарб. у Львові, п. Микола Мельник, ц. к. асистент рах. у Львові, на заступника: п. Микола Заячківский, секретар „Н. Торговлї" у Львові.

— Смерть епілептика. На ґрунтах належачих до стациї зелізничої в Бродах знайдено в неглубокій калюжи, яка зробила ся там внаслідок великої зливи в послїдних днях, тіло незнакомого мужчини середного віку, в досить порядній одіню. Доходженя показали, що тим чоловіком був Едмунд Поремба, літ 34, проживаючий у свого брата, пенсіонованого функціонаря зелізничого в брідскім повіті. Був то чоловік хорий на епілепсию а вийшовши ще 5. с. м. з дому, не вернув вже домів, лиш волочив ся по полях і мабуть діставши атаку апоплектичного впав до калюжи і там закінчив житє.

— Вчинок божевільного. В місцевости Мелїнґен в Швайцариї якийсь божевільний перепудив не мало тамошних людий. Чоловік той, именем Христоф Васмер підпалив насамперед порох і висадив у воздух дім, в котрім мешкав. Дивним дивом не стало ся ему нічого і коли люди збігли ся, побачили его, як він, стоячи у вікні розсадженого дому, розкладав руками, викрикував і грозив застріленем кождому, хто би до него зблизив ся. Так стояв він у вікні від вечера аж до рана; але відтак знайшли ся відважні люди, котрі постановили вилізти на розвалини і зловити божевільного а тимчасом другі на долині стріляли на пострах слїпими набоями. Нараз Васмер розмахнув ся на вікні і заклявши страшенно, кинув ся на стоячу на долині товпу. На щастє люди розскочили ся борзо а Васмер впавши на улицю, розбив собі голову і погиб на місци.

— Ц. к. Дирекция зелізниць державних подає до відомости: Дня 22 марта с. р. отворено в Кракові, Ринок ч. 34 міске бюро ц. к. зелізниць державних, котре: 1. видає білети їзди і експедиє пакунки в руху льокальним, звязковім і заграничним на підставі дотичних тариф, з виїмкою білетів войскових і таких білетів по зниженых цінах, котрі видає ся на основі окремих постанов тарифових; — 2. уділяє безплатно всяких устних і письменних поясненьь що до руху особового і пакункового; — 3. приймає безплатно замовленя на карти річні, легітимациї до їзди за пів ціни, карти на часткові простори; — 4. продає тарифи особові і пакункові і розклади їзди; — 5. перевозить пакунки надані в бюрі міскім до двірця зелізничого за оплатою 80 сотиків за 50 кільоґрамів; — 6. видає білети зіставлювані. — Дотеперішне бюро для видаваня білетів зіставлюваних на двірци ц. к. зелізниці Північної знесено.

Телеґрами.

Відень 15 мая. Рада державна. По відчитаню внесень і інтерпеляций палата приступила до мериторичної розправи над підвисшенем континґенту рекрутів кравої оборони. Перший забрав голос пос. Петрицкий.

Будапешт 15 мая. Всї помічники масарскі і робітники різничі постановили розпочати з нинїшним днем страйк.

Мадрид 15 мая. Часопись „Liberal" обговорюючи подію в Казаблянцї, висказує погляд, що Ішпанія повинна відкликати своє войско, бо коли би войска францускі і ішпаньскі позістали ще довше в зносинах з собою, прийшло би певно до дальших непорозумінь.

Мадрид 15 мая. До „El Mondo" доносять з Казаблянки: По стичці межи ішпаньскими войками а францускими жуавами якийсь альжирский стрілець зганьбив трох ішпаньских офіцирів.

Клевленд 15 мая. (Держ. Огайо). Фірма „Reserve Trust Company" оголосила конкурс; пасиви виносять 2,700.000 долярів.

Кольонія 15 мая. До „Köln. Ztg." доносять з Константинополя, що зовсім єсть видумане донесенє льондоньского кореспондента „Нов. Врем.", мов би богато турецких офіцирів, серед котрих суть офіцири виобразовані в Німеччині, пішло на службу Афґаністану. В Константинополи стверджено рішучо, що анї один того не зробив.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 3·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): 6·40.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).